

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant: Aneta Chardziejko

w obecności prokuratora Małgorzaty Zińczuk, po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2013 r. sprawy T. B. oskarżonego o czyn z art. 178a§1 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 6 lutego 2013 r. (sygn. akt XV K 4/13):

I. Wyrok w zaskarżonej części zmienia w ten sposób, że:

1. uchyla rozstrzygnięcie z pkt IV części dyspozytywnej;
2. na mocy art. 42§2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 1 (jednego) roku.

II. W pozostałej zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

T. B. został oskarżony o to, że w dniu 16.12.2012r. o godz. 7:40 w (...) na ul. (...) prowadził samochód marki (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, posiadając w I badaniu – 0,55 mg/dm³, II badaniu – 0,83 mg/dm³, III badaniu 0,73 mg/dm³ zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a§1 k.k.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie o sygn. akt XV K 4/13 oskarżonego T. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 178a§1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69§1 i 2 k.k. art. 70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu T. B. na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata.

Na mocy art. 71§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych.

Na mocy art. 42§2 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych za wyłączeniem pojazdów do prowadzenia których uprawnia prawo jazdy kategorii „C” na okres 3 (trzech) lat.

Na mocy art. 63§2 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 16 grudnia 2012r.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 230 złotych tytułem opłaty i obciążył go pozostałymi kosztami procesu w kwocie 90 złotych.

Działając na zasadzie art. 425§1 i 2 k.p.k., art. 444 k.p.k., art. 447§2 k.p.k. powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego zaskarżył prokurator.

Na zasadzie art. 427§1 i 2 k.p.k., art. 437§1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi temu zarzucił rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec T. B. polegającą na wymierzeniu mu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych za wyłączeniem pojazdów do prowadzenia których uprawnia prawo jazdy kategorii „C” na okres 3 lat, w sytuacji gdy okoliczności sprawy świadczą o stworzeniu swoim zachowaniem wysokiego stopnia niebezpieczeństwa dla ruchu drogowego, jakie spowodował oskarżony prowadząc pod wpływem alkoholu w dniu 16.12.2012 r o godz. 07:40 pojazd mechaniczny, jego wysoki stopień nietrzeźwości, jak również cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz na innych potencjalnych sprawców, których wymierzenie kary powinno z jednej strony odstraszać, z drugiej zaś kształtować postawy społecznie akceptowane przemawiają za orzeczeniem T. B. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat dotyczącego wszystkich kategorii wymaganych do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Wskazując na powyższe wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez orzeczenie wobec T. B. na zasadzie art. 42§2 k.k. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 28 maja 2013 roku prokurator poparł zarzut apelacyjny, przy czym pod rozważę Sądu poddał wymiar orzeczonego środka karnego wnioskowanego przez prokuratora, który wydaje się nadmierny w okolicznościach sprawy (k. 61v).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna o tyle, o ile doprowadziła do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (bez wyłączenia pojazdów kategorii „C”), choć nie w postulowanym wymiarze.

Należy zgodzić się z apelującym, że w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do wyłączenia z zakresu zakazu, o którym mowa w pkt. IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, pojazdów kategorii „C”.

Zgodnie ze wskazaniem zawartym w orzecznictwie sądowym, z zakresu zakazu prowadzenia pojazdów nie powinny być wyłączone uprawnienia do prowadzenia pojazdów, przy którego prowadzeniu sprawca stworzył zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji (vide wyrok z dnia 20 stycznia 2010 r., IV KK 395/09, LEX nr 570153; wyrok z dnia 22 marca 2007 r. sygn. II Kk 422/06, LEX nr 447975, wyrok z dnia 20 czerwca 2007 r. sygn. akt III Kk 145/07, LEX nr 296730).

Oskarżony T. B. prowadził samochód marki (...), którego masa całkowita nie przekracza 3,5 tony. Wprawdzie prawo jazdy kategorii „C” uprawnia do kierowania pojazdem samochodowym o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 tony (z wyjątkami, o których mowa w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku). Niemniej jednak (...) należy do szeroko rozumianej kategorii pojazdów „dostawczych”. W tej sytuacji kryterium „masy całkowitej”, notabene ustalone w sposób administracyjny, nie powinno decydować o zakresie orzeczonego zakazu prowadzenia tego rodzaju pojazdów. Prowadziłoby to bowiem do paradoksalnych i niezrozumiałych w odczuciu społecznym sytuacji. Sprawca tego rodzaju czynu nie mógłby kierować pojazdem „ciężarowym” o dopuszczalnej masie całkowitej nie przekraczającej 3,5 tony. Mógłby natomiast prowadzić pojazdy kategorii „C”, stanowiące potencjalnie (z racji gabarytów) wyższe zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Rozstrzygnięcie takie godziłoby w ratio legis w/w środka karnego i naruszałoby cele kary, a zwłaszcza w zakresie zapobiegawczym i wychowawczym.

Dodać należy, że z punktu widzenia zakresu omawianego środka karnego nie ma istotnego znaczenia sytuacja zawodowa i rodzinna oskarżonego.

Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy, zobligowany – zgodnie z treścią art. 447§2 k.p.k. – do oceny pozostałych elementów kary, stwierdził, że wymiar omawianego środka karnego jest nieadekwatny do stopnia winy i społecznej

szkodliwości czynu, a zwłaszcza zagrożenia ze strony oskarżonego dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zważywszy, że T. B. kierował samochodem w stanie nietrzeźwości nie przekraczającym trzykrotnej przewidzianej prawem normy i nie był dotychczas karany sędownie. Dlatego należało zmniejszyć wymiar omawianego środka, obejmującego – o czym wyżej – wszelkie pojazdy mechaniczne, do 1 roku.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku, zważywszy, że kara w pozostałym zakresie realizuje wszystkie wymogi określone w art. 53§1 i 2 k.k., orzeczono jak w pkt. II sentencji niniejszego wyroku.

Z uwagi na trudną sytuację materialną oskarżonego (ma na utrzymaniu żonę i dzieci), na mocy art. 624§1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. należało go zwolnić od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.